

Kronieken Effata september 2011

Ja, de stuurgroep staat voor niets, dus vergaderen we op 1/9! Maar in feite is het maar evalueren wat in de vakantiemaanden gebeurd is en vroegere voorstellen wat bijwerken op praktisch vlak. Wij nemen er wel akte van dat de afbraakwerken van het klooster aan de Voskenslaan begonnen zijn!

Effataviering en doop van Rhune op 3/9. Inderdaad, Agnes, de vakantie is nu echt voorbij. Ze heeft van de vrije tijd gebruikt gemaakt om psalm 119 in vertaling van Huub Oosterhuis door te nemen en zijn boekje over Jezus 'Hem achterna' te lezen.

Wat gaan we vandaag doen? Dopen? Maar eerst geven papa en mama en alle kinderen in de kapel een kruisje aan de kleine Rhune. Wanneer we kinderen dopen geven we die een naam, een naam die gegrift, gesneden, staat in Zijn hand. Want mensen hebben een naam nodig om mee te tellen, mensen kun je klein maken door hun naam te veronachtzamen!

Waarom hebben papa en mama de naam 'Rhune' gekozen? Omdat die naam mooi is! Rhune is een Scandinavische naam en verwijst naar een toverformule, naar een geheime formule, naar gedicht en poëzie. Het kind is meer dan vlees, bloed en beenderen: het is een gedicht dat waar moet worden. Dáárom dopen we het.

In het evangelie (Matteüs 18, 15-20) vat de evangelist de huisordening van de christenen samen: iedereen telt mee, er is geen hiërarchie, de vader heeft zoveel te zeggen als de kinderen. Ze zijn broers en zussen van elkaar en ze dragen zorg voor elkaar. Daarom nemen we dit kind in de gemeenschap op, een geheim dat moet onthuld worden.

Maar waarom nu dopen? We maken toch ook keuzes voor de opvoeding van onze kinderen, waarom dan niet voor een christelijke gemeenschap? Het dopen heeft te maken met het grote geheim dat in haar bovenkomt, tot ze zelf keuzes kan maken.

Geeft het evangelie ons de gelegenheid om tegen anderen te zeggen wat ze verkeerd doen? Neen, het evangelie geeft ruimte om te praten met elkaar en niet direct naar de rechter te stappen! Het evangelie zegt: eerst van mens tot mens bespreken, dan pas een of twee getuigen erbij halen en als ultieme mogelijkheid de gemeenschap als getuige oproepen én bespreken! Wij hebben echter de neiging de twee eerste mogelijkheden over te slaan: dat doet pijn ...

Maar gingen wij niet dopen. Dus ondervraagt Guido de ouders. Het is gemakkelijk, je moet altijd 'ja' antwoorden! Willen ze voor Rhune zorgen, haar alle kansen geven, haar liefde leren kennen, haar beschermen, een stuk van hun eigen leven offeren? En peter en meter: willen jullie Rhune altijd opnieuw een kans geven? De kaars van Rhune wordt aan de grote paaskaars aangestoken en wij zingen het zegengebied. Zegenen en bidden, dopen en zalven en mag voor Rhune Zijn sterkte altijd bij haar zijn!

De tafel wordt gedekt en alles is nu klaar om Jezus onder ons te brengen. Wij breken brood, delen brood en wijn.

In Vlaanderen hebben wij een speciale relatie met Maria, wij noemen haar ons Lief Vrouwke! In deze kapel staat achteraan de icoon van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand. Rhune krijgt een foto ervan en zij wordt toegewijd aan Maria. Wij wensen dat onze kinderen zich goed voelen bij haar, die het niet gemakkelijk gehad heeft met kinderen, zeker niet met haar Jezus. Wij bidden dat Zij Rhune nooit loslaat.

Wij bidden ook voor alle kinderen, dat ze de weg naar God mogen vinden, voor de zieken thuis en de mensen van Ziekenzorg die hen bijstaan, voor een kind dat haar papa verloor op de eerste schooldag, voor Rhune en alle mensen die ze zal ontmoeten en voor onze gemeenschap die met haar op weg wil gaan.

Wat te voorspellen was: op de koorrepetitie van 9/9 worden de partituren van de vijfstemmige uitvoering van *'Dit ene weten wij'* op tekst van Henriette Roland Horst uitgedeeld. Het lijkt weer zeer gemakkelijk maar wat anders de begeleiding doet, moeten wij nu doen aan de hand van de melodie. Oefenen maar! Wat dat ene woord is: dat er een woord is dat eeuwiglijk zal duren! En dat wie dat woord verstaat, niet meer alleen is ...

Op de startviering van 10/9 zijn wij niet erbij: familiefeest!

Bernadette heeft wat nota's genomen:

'In haar verwelcoming wijst Agnes er op dat het vandaag feitelijk Nieuwjaar zou moeten zijn: het is begin september wel de aanvang van een nieuw werkjaar, maar toch ook meer dan dat!

Het evangelie (Matteüs 18, 21-35) gaat over vergeven, tot zeventigmaal zevenmaal toe. Maar het vergelijkend verhaal dat Jezus dan vertelt gaat over kwijtschelden van schulden. Volgens de versie van Nico ter Linden, gelezen door Johan en Herman Cocquyt, klinkt dat verhaal weer helemaal nieuw en fris. Wat moet het dan zijn? Is vergeven iets voor de christenen en is voor de Joden nog altijd de regel geldig van 'oog om oog, tand om tand'?

Wij hebben gebeden voor een gezin waar een tweeling verwacht wordt, maar waar de moeder ermee geconfronteerd wordt dat haar oudste dochtertje zwaar ziek is, voor een collega die de zware taak heeft een jongere, wiens vader juist gestorven is, te moeten begeleiden, uit dankbaarheid en voor wie er vandaag niet kon bij zijn.'

Aandenken van deze dag: een gloednieuwe kalender speciaal voor Effata. Magda en Jo hebben zich door massa's foto's heen geworsteld en het resultaat is een prachtig overzicht.

Tabor is ook al herbegonnen en op 14/9 geeft Lea VW de inleiding aan de hand van Genesis, hoofdstukken 15, 12 en 18. Over het verbond dat God sluit met Abram, een verbond dat ook met elk van ons gesloten is, een verbond over geven en krijgen, denk aan het lied: 'Geef je leven zoals ik het gaf ...'. Over de opdracht die God aan Abram gaf om weg te trekken uit zijn land, een opdracht die voor ons - niet al te letterlijk – betekent dat we ons op God moeten blijven richten, antwoord geven aan Gods liefde. Gevolg van het verbond is dat Abram niet langer Abram heet, maar dat zijn naam nu Abraham is, vader van een menigte volkeren. Aan die Abraham zegt God, bij de eik van Mamre, dat Hij, de Machtige, God in liefde is. Kunnen wij geloven dat God ons zoveel geeft én zoveel vraagt?

Wij hebben gebeden om de moed en de kracht te hebben om dat verbond te sluiten, gebeden om ons te helpen weer op weg te gaan als we moedeloos en zonder veerkracht zijn, gebeden voor een ongeneeslijk zieke.

17/9 Effataviering met pater Gaston als voorganger, want Guido is naar Congo. Eerst wat paniek, pater Gaston verschijnt niet, moeten we nu een gebedsdienst houden? Maar met wat vertraging door het zeer drukke verkeer komt pater Gaston tijdig aan: onze viering kan beginnen!

Mieke met haar Simon verwelkomen de gemeenschap: het lied 209 raakt haar diep: *'Geef je leven, zoals ik het gaf'*. Je moet niet wachten, je moet het zelf doen. Maar ook is die tekst een geruststelling: je mag doen zoals je bent, je moet geen supervrouw zijn ...

Eerst luisteren wij naar een tekst uit Jesaja (55, 6-8): Zoek de Heer nu hij te vinden is!

Op de reis door Israël was pater Gaston ook aanwezig onder meer bij het bezoek aan Nazaret, in de tijd van Jezus een heel klein dorpje. Jezus werd toen meegenomen naar de synagoge en hoorde er ook die teksten uit Jesaja, teksten die zijn leven bepaalden.

In onze wereld klinkt het helemaal anders: *'Wie niet werkt, moet niet eten! Gij een geweer, ik een kanon!'* Maar in de wereld van God moet dat zijn: zwaarden omsmeden tot ploegscharen!

Jezus zette de wereld op zijn kop, hij sloeg niet terug als hij geslagen werd. Wat gaat er toch door zijn hoofd als hij al die verhalen hoort? De tekst van Jesaja?

Die teksten werden hem zeker veel voorgelezen, door zijn moeder Maria. Het waren teksten die hem inspireerden, teksten die anders waren dan wat de mensen gewoon waren.

Wat zou Jezus geantwoord hebben op racistische praat, over mensen die profiteren van onze voordelen?

Het antwoord staat in het evangelie van vandaag: Matteüs 20, 1-16a, in het verhaal over de werkers van het 11de uur ... Staat de wereld op zijn kop? Moeten we echt zoveel betalen om slechts één uur te werken als voor een ganse dag werken in de brandende zon?

Ja, dat is de bedoeling van Jezus. Let wel: hij zoekt zelf de arbeiders, hij laat dat niet doen door een ploegbaas. Hij zoekt de ganse dag, en wat opvalt, is dat de werkzoekenden de ganse dag blijven wachten en niet na één uur er de brui aangeven. En ze krijgen allemaal hetzelfde: dat wat ze nodig hebben, maar niet voor de geleverde prestaties, economisch een vreemd verhaal, de wereld op zijn kop!

Dat is 'mijn wegen zijn uw wegen niet'! Wij begrijpen zeer moeilijk dat God anders denkt, omdat hij goed is. Valt het ook op dat er nergens staat dat we ook zo moeten handelen? Dat is omdat de parabel alleen wil zeggen hoe God met ons omgaat, dat het gaat om een totaal andere wereld dan de onze.

Wij hebben gebeden, en u die dit leest, bid met ons: om sterkte voor een vriendin die het moeilijk heeft met vertrouwen in zichzelf en in de anderen, voor een tante en voor onszelf dat solidariteit, liefde en gulheid veel verder zouden gaan dan wat we moeten doen.

Bernadette, Frans en Elien hebben nog wat verteld over peter- of meterschap voor onze plechtige communicanten en over hun ervaringen ermee.

In samenwerking met het dekenaat Gent-Stad gaan er vier avonden door over vrijwilligerswerk ... ook binnen Effata. De eerste avond, met Walter VW als 'trainer' gaat door op 22/9 in de Effatazaal. Het wordt een boeiend samenzijn met 28 deelnemers met als doel de zeven grondhoudingen te leren kennen en in te oefenen die de vrijwilligerswerking, onder meer op de verschillende parochies, een nieuwe impuls kunnen geven

24/9: Effataviering met Guido. Jezus moet een goed parabelverteller geweest zijn. Soms lijken die bij de verschillende evangelisten op elkaar, soms zijn ze echter maar bij één evangelist te vinden. Nu zouden we Jezus een specialist in de narratieve theologie noemen!

Parabels spreken voor zichzelf, we weten onmiddellijk waar het om draait. Ze zijn niet echt gebeurd, iedereen weet dat, de tegenstellingen mogen dus heel scherp zijn. Niet teveel uitleg geven, anders blokkeer je het verhaal! Zoals je verleden week zag, zetten parabels ons dikwijls op het verkeerde been. Eerst waren ze allemaal blij, maar dan komt de vraag: *"Waarom ben je boos? Omdat ik goed ben?"*

Ook vandaag worden we in de parabel van de twee zonen op het verkeerde been gezet. Jezus heeft grote kuis gehouden in de tempel: de heilige plaatsen moeten heilig blijven! Vooral de Sadduceeën zijn Jezus niet welgezind en ze vragen hem: waar haalt gij het recht om dat te doen? En Jezus vertelt hen de parabel van de vader met twee zonen en de wijngaard (Matteüs 21, 28-32). De jongste zegt dat hij wel zal doen wat zijn vader vraagt, maar hij vergeet het. De oudste wil er eerst niet aan beginnen, maar doet het dan toch. In elke mens zit die dualiteit, maar het is duidelijk: *"Doen is belangrijker dan zeggen!"*

Wij hebben gedankt voor wat Fons en Jean al die jaren vóór hun pensionering hebben gedaan en wij denken al aan wat ze nog allemaal voor Effata kunnen doen! Wij bidden voor de zus van Odette die na een slepende ziekte is overleden, we bidden voor zeven diakens die gewijd werden. Voor alle zekerheid spreken Frans en Elien nog eens over de komende vraag over het peter- of meterschap voor onze plechtige communicanten bij de naamopgave volgende week ... Fons en Jean hebben ons dan nog eens getrakteerd bij gelegenheid van hun 'einde carrière'!

30/9: koorrepetitie. Schijnbaar wat luchtiger, maar dat oefenen aan het nieuwe lied *'Dit ene weten wij'* vergt het uiterste van onze concentratie!

Het klooster in de Voskenslaan ligt al tegen de vlakke: er is dan ook alweer een maand voorbij. Een maand die eindigt in volle zon, een Sint-Michielszomerke!

Wouter, zondag 2 oktober 2011